

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Danskeren 1

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Danskeren 1", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 352. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: [https://tekster.kb.dk/text/gv-1848\\_941-txt-shoot-idm15020.pdf](https://tekster.kb.dk/text/gv-1848_941-txt-shoot-idm15020.pdf) (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

## Danskeren.

### Et Ugeblad.

**1848. Onsdagen den 23de August. Nr. 23.**

---

## Den Danske, den Nordiske og den Engelske Sag.

### III.

I forrige Aarhundrede, ja netop for hundrede Aar siden (1748), gjorde man en Opdagelse, som er blevet berømt over al Verden, og var unægtelig ei blot meget morsom, men ogsaa til Nytte, da man i Nærheden af *Neapel* atter fandt Staden *Pompeii*, som snart i 1700 Aar havde været saa tykt bedækket med *Aske*, at ingen drømde om dens Tilværelse. Legemlig har jeg aldrig været der, men tit har jeg i Aanden forestillet mig, hvilken Fornøielse det maa være for hvem der bryder sig om *Menneske-Livet* i den *forbigangne* Tid og kiender Beskrivelserne, her paa een Gang, som ved et Trylleslag, at føres sytten, atten Aarhundreder tilbage i Tiden og see for sine Øine, hvordan de gamle *Italienerne* i Keiser *Vespasians* Dage, under *Jerusalems* Forstyrrelse, bygde og boede, skrev og maledede, sysselsatte og morede sig, men een 354 Ting savnede jeg dog herved paa en dobbelt Maade, og det var naturligviis *Livet*; thi hvor stor en Fornøielse det end kan være at vandre mellem Mindesmærker af de hensovne Slægter, og derved sætte sig tilbage i *Fortiden*, og saavist som det er et af *Menneskets* store Fortrin for alle de *Umælende* at kunne det, saa er der dog en vis *Liglugt* i alle *Gravsteder*, som i Længden gjør Opholdet for de Levende utaaleligt, saa de maae enten skynde sig bort eller de smittes af Døden og forvandles meer eller mindre til *Mumier*, der overmale sig selv med Oldtids Runer og kyser Næsten som Giengangere. Paa den anden Side var det mig vist nok kiært, at man i *Pompeii* kun fandt Beenrade og forkullede Skindbøger (Pergamenter) af de gamle *Latinere*, og at *Italienerne* fattedes Kraft til at fortsætte *Romernes* Levnetsløb, der forud gjorde Ulykker Nok i Verden; men derfor ønskede jeg dog ligefuldt, at vi heroppe i *Norden* kunde opdage et lyslevende *Pompeii* eller *Herculaneum*, og der stifte fortroligt Bekiendskab med vor egen *Oldtid*, der i mine Øine baade var godt værd at fortsætte og havde levnet os og vore Børn Kræfter Nok til at gaee videre paa dens ædle Kæmpebane. Dette syndes nu vel et alt for urimeligt og derfor unyttigt Ønske, der i det høieste kunde føde et kiønt Skjaldekvad af sig, og noget *sværmerisk* var 355der unægtelig ved den Forestilling, jeg længe havde om Mueligheden af at see mit Ønske opfyldt, thi vel ventede jeg ingenlunde, at der skulde fare Liv og Aand i de gamle *Askekrukker*, *Sværde* og *Lure*, som man grov op af vore Kæmpehøie, ikke heller just at de gamle *Angelske* og *Islandske* Skroller og Skindbøger skulde faae Liv og Mæle til at tale og færdes som de Nordens Kæmper for tusind Aar siden, af hvis *Skygger* de omsvævedes, men jeg tænkte dog, at naar man kunde finde det gamle *Grønland*, som blev borte ved den sorte Død, og der finde Folk, som nogenlunde havde bevaret deres *Tungemaal*, *Dannelse*, *Levemaade* og *Bøger* fra det fjortende Aarhundrede, da vilde de paa en Maade blæse Liv i hele vor Oldtids Efterladenskab, saa vi klarlig kunde see baade hvor Fædrene kom fra, hvor de vilde hen, og hvordan Sønnerne, naar de ikke vilde giøre dem Skam, maatte rette deres Kaas og stile deres Sag. Jeg seer det nu godt, det var en *æventyrlig* Forestilling, der kun hos en *Skjald* kunde fæste Rødder og som en Vinterskov bære *Rimblomster*, men i Mangel af en bedre Forestilling er jeg dog meget glad ved, jeg havde den, fordi der, med alle dens Lyder, dog var *Liv* i den, thi deraf fulgde ikke blot, at der ogsaa var Glæde ved den, men tillige at den efterhaanden kunde klare og rette sig, saa at, da jeg med Aarene 356 blev for nøieseende til at favne den i sin første Skikkelse, den da kunde antage en ny, hvorpaa jeg intet fandt at udsætte. Saaledes som jeg nemlig nu forestiller mig Sagen, da er et lyslevende Nordisk *Pompeii* og *Herculaneum* noget, vi ligesaa lidt behøver at krydse i *Ishavet* som at kuldgrave *Kæmpehøiene* for at finde, thi de er allerede fundet og behøver kun at udgraves, udluftes og oplyses, for at unde os den Fornøielse at tale med vore gamle Forfædre, og for at sætte os istand til med aabne Øine at fortsætte deres ligesom ubetimelig stækkede Levnetsløb. Denne min *nærværende* Forestilling kan nu vel ved første Øiekast lettelig synes Læseren endnu

langt æventyrligere end den forrige, ja, jeg er ikke ganske sikker paa, at jo Somme vil tænke, jeg har en Skrue løs, men Sagen er dog igrunden meget reen og, som alle naturlige Ting, nem at fatte, naar man blot har den *Tro* paa *Menneske-Livets* store *Vidunder*, som man nødvendig maa have for at kunne fatte og klare Livet.

Nu veed jeg jo godt, at saasnart Folk nuomstunder hører eller læser om "*Tro*," da tænker de strax paa *Troen* i Kirken og i *Lærebogen*, og hardtad alle mine Læsere ryster sagtens derfor lidt paa Hovedet ad "*Troen*" midt i den *Danske*, den *Nordiske* og den *Engelske* Sag, enten fordi de tænker, at jeg vil overhøre dem i deres *Christendom*, som de kanskee 357aldrig har lært eller dog for længe siden glemt, eller fordi de mener, det er næsten *ugudeligt* at kræve nogen *anden* *Tro* af *christne* Folk end den *christelige*, der jo ikke kan have noget med denne Sag at gjøre. At denne Omstændighed nu heller ikke er mig ganske ligegyldig, det seer man allerede deraf at jeg nævner den, og det følger desuden af sig selv, at det er langt fra at være en levende *Skriver* ligegyldigt hvad hans *Læsere* tænker, thi da skrev han jo som en *Nar*, men da jeg i alle mine mange *Skriverdage* har havt den *Skæbne*, paa den ene Side at holdes for en *Hedning*, der troede paa *Odin* og alle vore gamle *Afguder*, medens jeg paa den anden Side udraabdes for et *Hængehoved*, som truede alle dem med *Helvede*, der troede andet end hvad der staaer i den *gamle* *Cathechismus* med *Paven*, saa er jeg naturligviis blevet saa vant til det, at det ikke synderlig anfægter mig, men driver mig kun til at sige reent ud hvad jeg her forstaaer ved "*Tro*," og hvad alle gjorde vel i at besinde sig paa, førend de enten brød *Staven* over *al* *Tro*, eller trættedes om, *hvilken* *Tro* der er den *bedste*.

At *troe* noget, det kalder da ikke blot jeg, men vort fælles *Danske* *Modersmaal*, at føle sig *sikker* paa det, skiøndt man hverken kan *bevise* det for sig selv eller for andre, og blandt de mange Ting, som alle 358Mennesker enten maae *troe* eller som fortvivlede *Kroppe* alle deres *Dage* være *tvivlraadige* om, er ikke blot for enhver *Fader*, at han har *Børn*, men er det ogsaa for alle *Børn*, ikke at tale om, at de har en *Fader*, men selv at de har en *Moder*, hvad ingen af os er saa lærd eller kløgtig, at han kan *bevise*, men maa, som sagt, enten som en fortvivlet slem *Dreng* kalde i *Tvivl*, eller finde sig i med gyldig *Hjemmel* at *troe*.

*Troer* vi nu først, at vi har havt en *Moder*, og *troer* vi tillige, paa hendes *Ord*, at vi har havt en *Fader*, da mener jeg, der er kun et lille *Skridt* til at *troe*, hvad vi alle kan føle inden i os, at der er en underlig *Sammenhæng* mellem *os* og vore *Forældre*, saa vi er, for at tale efter *Haandværket*, som ny *Udgaver* af den *samme* *Bog*, eller, for at komme *Livet* lidt nærmere, som nye *Kviste* eller *Grene* paa den *samme* *Træstamme*, hvorfor man ogsaa fra *Arildstid* har brugt *Ordene*: *Stammer* og *Grene* om de større *Folke-Flokke*, der var nær i *Slægt* med hverandre.

Denne skjulte *Sammenhæng*, som vi med et bekiendt *Ord* kalde "*Blodets Baand*," den er det, siger jeg, ethvert *Folk* maa *troe* paa, naar *Efterslægten* skal beholde *Lyst* og *Kraft* til at træde i *Forfædrenes* priselige *Fodspor*, og naar de *Sidste* 359skal komme paa det *rene* og i det *klare* om, hvad det dog egenlig var, der drev det *Folk*, de alle tilhøre, fra først til sidst, og gjorde *Folket*, saa at sige, til en egen kiendelig *Green* paa *Menneske-Slægten*s store *Stam-Træ*, en *Green*, der ikke blot havde *Blade* og *Blomster* med en egen *Dannelse*, *Farve* og *Duft*, men bar ogsaa *Frukt* af et eget *Slags* og med en egen *Smag*. Naar jeg nu om denne *Tro* strax indrømmer, at den naturligviis ikke lader sig *forud bevise*, da er det kun, fordi *al* *Tro* er en *Sikkerhed*, der gaaer *foran* alt *Beviis* og kan kun bevise sig selv, ved at vise sig virksom og klare sig giennem sine *Virkninger*, men paa denne kraftige *Virksomhed*, der meer og mere *oplyser* og *klarar* den dunkle *Troes-Sag*, *derpaa* er det, man kan og skal kiende den *sande* *Tro* fra den *falske*, som vi med et bekiendt men mislykket og igrunden *udansk* *Ord* kalde *Overtro* \*Vi har nemlig faaet *Ordet* "*Overtro*" ind i vort *Bogsprog* og *derfra* i *Munden* som en *Oversættelse* af det *tydske* "*Aberglaube*", der dog, naar det skulde *fordanskes*, maatte snarere hedde "*Vantro*," ligesom det *tydske* "*Aberwiz*" svarer til det *Danske* "*Vanvid*", og *Feiltagelsen* er slem, fordi *Ordet* "*Overtro*" har vakt den *Tanke*, at *Troen* maatte endelig ikke være for *stor* og *stærk*, da den ellers blev *overdreven*, blev en slem *Overtro*.

At saaledes *Troen* paa *Blodets Baand* i en videre *Kreds*, som vi kan kalde "*Folke-Troen*," virkelig er 360sand, det viser sig i *Tidens Løb* derved, at saalænge et *Folk* *troer* paa denne *Grund-Eenhed*, saalænge findes der ikke blot en egen *Lighed* i *Øine*, *Ansigt* o. s. v. men ogsaa en endnu langt kiendeligere *Enighed* om at foretrække *Forfædrenes* *Bopæle*, som vi kalde *Fædernelandet*, og *Forfædrenes* *Sprog*, som vi kalde *Modersmaalet*, for alle andre, med *Mod* til at væрге og *Lyst* til at ære dem begge, noget, der slet ikke lader sig forklare af andet end den skjulte *Sammenhæng*.

Hvor nu et *Folk* virkelig fra *Arildstid* har havt *Byrd* og *Fæderneland* og *Modersmaal* tilfælles, der maa *Troen* paa det indvortes *aandelige* og *hjertelige* *Fællesskab* have fundet saa stærk en *Næring* og idelig *Bestyrkelse* og have slaaet saa dybe *Rødder*, at selv naar *Folkekraften* var udtømt, vilde *Sikkerheden* dog være blevet dem en upaatvivlelig *Vished* og omsvæve dem som en klar *Skygge*, hvad saaledes er *Tilfældet* ei blot med *Romerne* og *Grækerne*, men selv med *Ebræerne*, skiøndt de for mange *Aarhundreder* siden har mistet deres *Fæderneland* og igrunden tillige tabt deres *Modersmaal*, saa i vort *Norden*, hvor *Folket* har beholdt begge *Dele*, maatte det være gaaet rædsom urimelig til, hvis *Folke-Troen* netop der skulde være forsvundet og afløst af den unaturligste *Vantro*, og hvor *sandsynligt* det 361end kunde gjøres, maatte det dog udledes af en særdeles *Øineforblindelse*, indtil man saae *Folket* aabenbar svingte deres *Fæderneland* og opgive deres *Modersmaal*.

Uagtet derfor *Tvivle-Sygen*, der er *Hjertets* høitydske Cholera, unægtelig i vort *Norden* har anrettet stor Ødelæggelse, maae vi dog dristig forudsætte, at *Troen* paa *Blodets Baand* netop her, langtfra at være uddød, endnu lever et Kæmpeliv, om den end ligner en eenlig Kæmpe, der, som *Stærkodder* saa tit, staaer tykt omkringet af arrige Fiender, og synes knap med alt sit Løvemod og alle sine Bjørnekræfter at kunne giøre reent Bord eller klart Dæk til alle Sider. Da nu *Troen* paa *Blodets Baand*, ligesaavel i hele Folkestammer som i de enkelte Slægter, har fra Arildstid især i vort *Norden* viist sig at være en ægte Kraft, saa er *Tvivlene*, der omringer den, igrunnen kun tomme *Skygger*, og *Troens Kamp* med dem synes kun fortvivlet, fordi den er en *Skyggefægtning*, der umuelig kan endes Seierrig uden af *Lyset*, der hæver Øineforblindelsen, saa Kæmpen leer baade ad sig selv og ad sine flygtende Fiender. Det gaaer nemlig med hele Folkefærd, ligesom saa tit med en enkelt af os, at de vel en Tid lang kan glemme sig selv, men gaaer de ikke reent i Barndom og taber Hukommelsen, da behøver de dog 362blot at summe eller sunde sig lidt, for ret hjertelig at lee ad alle Indvendinger imod deres egen *Bevidsthed*, ligesom vi alle ret hjertelig maae lee ad "*Jeppe* paa *Bjerget*," der, efter *Rusen* og efter *Drømmen* om sin fulde Omskabelse ved *Skuespillet*, vaagner under "*Nilles Krabask*," og mærker, han er *Jeppe* idag som igaar. En saadan Opvaagnelse af *Folke-Bevidstheden* efter en heel Række af Ruse, af *Drømme* og af *Skuespil*, er nu vist nok meget ubehagelig, naar man vaagner, som *Jeppe*, paa *Møddingen* eller i *Rendestenen* under *Krabasken*, men vender vi Forholdet om, saa *Folket* oprindeligt var en stor *Herremand*, der kun i *Ruus*, i *Drøm* og *Skuespil* forvandlede til en *Jeppe* i *Kroen*, paa *Møddingen* og under *Krabasken*, da, seer man let, er det yderst behageligt at vaagne som en *Herremand* igien, om man end maa gnide Øinene enstund, før man ret tør troe dem, og selv da knap tør vove sig op paa sin egen *Herregaard*, fordi man tænker, den er vel i *Vildfremmedes Hænder*, som vil prygle eller lee den gamle Eiermand ud, der kommer som et *Gienfærd* og snakker ikke blot om den *Snee*, som faldt ifjor, men om den *Eiendoms-Ret*, der er glemt for tusind Aar siden.

I dette besynderlige, men dog igrunnen høist ønskelige Tilfælde befinder vi *Nordboer* os nu, efterhaanden som vi vaagner op af de *Middelalders-Drømme*, 363der fulgte paa *Oldtids-Rusen*, og løb ud i *Nyaarstidens Skuespil*, hvori vi maatte spille baade *Jeppe* og *Arv* og *Korfits* og *Jean de France*, og saamange andre bedrøvelige Roller, at vi endnu knap tør være det bekiendt for os selv, end sige for al Verden, at vi var dog ingen af *Delene*, men er nu, som fordem, to ærlige *Nordiske Kæmper* og en systerlig *Skjoldmø*, som rigtig nok en Aftenstund i *Bunterad* drak saalænge tilpæls, at *Drømmenes Alfer* og alle *Nisser*, *Trolde* og *Dværge* kunde giøre ved os snart alt hvad de vilde.

Denne Opvaagnelse af *Folke-Bevidstheden* har naturligviis sin Grund i det *levende Minde*, der immer har ulmet, som en *Gnist* under *Asken*, og synes at komme for *Dagen*, ligesom den saa tit, ved et *Vindpust*, og det Hele faaer derved en besynderlig Lighed med de af *Askeregn* begravede *Byer*, som paa ny opdages, udgraves, udluftes og randsages. Det kan heller ingen *Tvivl* være underkastet, at en saadan *Opvaagnelse* af *Folke-Bevidstheden* netop nu finder Sted, da den er kiendelig nok i *Syden* og *Vesten*, saavelsom i *Norden*, men, for at blive i *Lignelsen*, giør det naturligviis en mærkelig *Forskiel*, om den ulmende *Gnist*, naar den kommer for *Dagen*, slukkes af *Vindpustet*, før man kan meer end tænde en *Svovelstikke* ved den, eller den faaer *Magt* til at ud364brede sig, saa hele den kulsorte *Brand* bliver gloende rød, og *Mørket* og *Kulden* afløses af *Lyset* og *Varmen* i kiærlig *Forening*. Nu seer man jo nok og vil daglig see det klarere, at det i *Spanien* og *Italien*, og selv i *Frankrig* og *Tydskland*, har ikke stort at betyde med den vaagnede *Folke-Bevidsthed*, men dog immer *Nok* til at vise, at *Opvaagnelsen* er meget *naturlig* og hører ret egenlig til "*Dagens Orden*," og naar jeg nu spaaer, at *Opvaagnelsen* i *Norden* vil blive anderledes *glædelig* og anderledes *frugtbar* paa *Storværk*, da veed jeg nok, at *Mængden* leer, fordi den maaler alt med sin egen *Alen*, seer kun paa *Mængden*, der i *Norden* forholdsviis kun er meget *lille*, og lader sig bedrage af *Skinnet*, som *Norden* aabenbar har imod sig; men at min *Spaadom* derfor ingenlunde er *Snak* hen i *Veiret*, det vil *Tiden* vise, saasandt som jeg ikke spaaer andet om *Frem-Tiden* end hvad *For-Tiden* aabenbar gik frugtsommelig med og *Øieblikket* hemmelig føder. Kiendte derfor kun alle mine *Danske* og *Nordiske Læsere* vor *Oldtid* ligesaa godt som jeg, og havde de giennemvandret de opgravede *Stæder* med mig, og seet, hvorledes de *nyeste* *Franskmænd* og *Tydskere* ligne de *ældste* paa et *Haar*, da vilde de baade dele min *Sikkerhed* paa, at *Nordboerne* eftersom de vaagne, vil ligesaa øiensynlig ligne *deres* 365*Stamfædre*, og dele min *Glæde* over, at vi har saa *ædle*, *djærve* og *dybsindige Fædre* at ligne og saa *smilende* en *Fremtid* at see imøde, og skiøndt nu den grove *Vankundighed* om alle *menneskelige Ting*, dem i vor egen *Barm*, saavelsom dem, der speile sig for os i *Tidernes Strøm*, tit giør mig utaalmodig og gnaven, saa veed jeg dog godt, at det er *Bjelken* i mit eget *Øie*, som jeg maa see til at faae listet ud, da *Gangen* fra *Vankundighed* til *Vidskab* jo er fælles for os alle, saa jeg maa kun prise min *Lykke*, langt bedre end *Forstanden*, at jeg ved et *halsbrækkende Spring* kom lidt forud, hvor jeg klarlig seer, at alle *Nordboer*, som endnu *elske* deres *Fæderneland* og *Modersmaal*, om en liden *Stund* vil flokkes, og hvor det opblomstrende *Folke-Liv* ikke blot vil tildække min *Grav*, men ogsaa den store *Grav*, hvori *Folke-Legemet* selv var lagt, men hvoraf det seierrigt opstod!

Kun endnu eet Ord om den *fortvilede Overtro* paa *Mængden* og paa de store *runde Tal*, som vore *Fædre* kaldte *Nuller*! Har man mindste *Øie* for *Naturen*, da maa man jo see, at *ingen Kvinde* føder saa *mange* *Smaa*, som *Tispen* eller *Tæven*, og at der, som vore *Fædre* sagde, altid er meget mere *Snavs* end *Guld* paa *Jorden*, og har man mindste *Kundskab* til *Historien*, da maa man jo ogsaa vide, at det var *Smaa-Folkene*: *Ebræer*, *Phønicer*, 366*Perser*, *Græker*, *Romere* og *Nordboer*, der i *Oldtiden* og *Middelalderen* baade udvortes og indvortes øvede alt det berømmelige *Storværk*. Er der altsaa mindste *Sammenhæng* enten i *Naturen* eller i

*Historien*, da kan *Danskerne* og deres *Grander* være glade ved, at de ikke har ynglet saa grændseløs som andre Folkestammer, og være sikkre paa, at Æblet ligesaa lidt i Norden som i Syden vil falde langt fra Stammen, eller smage meer ad Luften end ad Roden! Føier man endnu hertil, at mens Landene i *Syden* og *Vesten*, og *Tydskland* ikke mindst, giennem Middelalderen fyldtes med Blandingsgods, forblev vort *Norden* saagodtsom uberørt, da vover man ikke stort ved at slutte, at selv naar det gjaldt om *Tal*, kunde *Nordens* tregrenede Folke-Stamme vist dristig maale sig med *Hoved-Stammerne* ei blot i Spanien og Frankerig, men selv i *Tydskland*, hvor *Sachser*, *Franker* og *Svaber* neppe tæller saamange ægte Ætmænd, som Oldtidens og Middelalderens *Danskere*, *Gother* og *Nordmænd* i vore tre Nordiske Riger. *Seent men sødt*, er Nordens Danske Løsen!

## Fuglefængersken.

### (En utrykt Kæmpevise.)

- 1 **H**vor kunde du fange den gamle Fugl,  
(Rimfrost er der i Lunden!)  
Som sang fra Paaske til efter Jul?  
Hvor findes nu Rosensblommer!
- 2 Den gamle Fugl, som med Guldring Barn,  
(Rimfrost er der i Lunden!)  
Han leged paa Marken med Net og Garn.  
Hvor findes nu Rosensblommer!
- 3 Du bandt ikke Garn, og du spandt ei Baand,  
(Rimfrost er der i Lunden!)  
Du rakde kun fra dig din hvide Haand.  
Hvor findes nu Rosensblommer!
- 4 Du nynned kun sagte: kom Fugl saa kiær!  
(Rimfrost er der i Lunden!)  
Du eenlige Fugl! kom og sæt dig her!  
Hvor findes nu Rosensblommer!
- 5 Han saae dig paa Fingre og saa paa Kind,  
(Rimfrost er der i Lunden!)  
Der bøied sig Rosen og bød ham ind.  
Hvor findes nu Rosensblommer!
- 6 368Da flagred han op paa din Haand saa tyst  
(Rimfrost er der i Lunden!)  
Hans Vinge blev klappet, hans Neb blev kyst!  
Hvor findes nu Rosensblommer!
- 7 Hans Hoved sig hviled op til din Kind,  
(Rimfrost er der i Lunden!)  
Og glødende Varme der strømmed ind!  
Hvor findes nu Rosensblommer!
- 8 Han er ikke bundet med Lok af Haar,  
(Rimfrost er der i Lunden!)  
Kun bundet som Bien til Blomst i Vaar.  
Hvor findes nu Rosensblommer!
- 9 Og flagrer end Bien til Kuben hen,  
(Rimfrost er der i Lunden!)  
Saa flyver dog brat den til Blomst igjen,  
Hvor findes nu Rosensblommer!

- 10 Der findes paa Jorden, fra Hav til Hav,  
(Rimfrost er der i Lunden!)  
Ei mildere, sødere Fangenskab  
End Biens hos Rosensblommen!